

[Knud Lind]

bogtrykker Ola Gullander har retsmedicinsk institut i sit brev af 27. januar 1981 erkendt, at analysedatoen var fejlagtigt angivet, jfr. Ekstra Bladet af 24. februar 1982. Uagtet denne erkendelse, og selv om bogtrykker Ola Gullander af politiet blev skønnet påvirket i »let grad«, har retten i Ringkøbing dømt Ola Gullander for overtrædelse af færdselslovens § 53, stk. 1, ud fra den fremlagte alkoholtest, der udviste 3,24 promille. Dette skal ses i sammenhæng med dels vidners forklaring og dels politiets skøn om påvirkethed i »let grad«.

Ifølge de forklaringer, der er afgivet for retten i Ringkøbing, skulle bogtrykker Ola Gullanders promille ikke overstige 0,80.

Besvarelse (29/3 82):

Justitsministeren (Ole Espersen):

I retsplejelovens kap. 86 findes der nærmere bestemmelser om genoptagelse af straffesager. Spørgsmål om genoptagelse afgøres af den særlige klageret, og justitsministeriet finder derfor ikke at burde knytte nærmere kommentarer til spørgsmålet om, hvorvidt den konkrete sag i givet fald vil kunne genoptages i overensstemmelse med de nævnte bestemmelser.

Justitsministeriet kan i øvrigt henvise til, at der i Ugeskrift for Retsvæsen 1981 B, side 178 f., findes en redegørelse for, hvorledes den retsmedicinske blodalkoholbestemmelse udføres på retsmedicinsk institut ved Københavns universitet, herunder bl.a. om kontrolsystemet.

Redegørelsen vedlægges som bilag.
(Ikke optrykt her).

Spm. nr. 407

Til *justitsministeren (9/3 82)* af:

Knud Lind (FP):

»Vil ministeren redegøre for reglerne om udgangstilladelse med ledsager og oplyse, om ministeren ikke mener, at reglerne bør strammes, herunder ændres således, at kriminalforsorgen får pligt til at spørge politiet til råds, inden man bevilger udgangstilladelse, medmindre politiet har tilkendegivet ikke at ville rådspørges?«

Begrundelse

Politiet og dermed samfundet bruger mange ressourcer på at fange især narkoforbrydere. Det er derfor helt urimeligt, hvis kriminalforsorgen igennem klassisk ligegyldighed lader de indsatte flygte under udgangstilladelse, og i særdeleshed når udgangstilladelsen ligger ud over den normale praksis, jfr. artikel i Berlingske Tidende af 9. marts 1982 og artikel i B.T. af samme dato.

Den slags ligegyldighed stemmer ikke overens med de store bestræbelser, man i øvrigt lægger for dagen for at komme narkokriminaliteten til livs.

Besvarelse (24/3 82):

Justitsministeren (Ole Espersen):

Reglerne om udgang til personer, der udstår frihedsstraf, er fastsat i direktoratet for kriminalforsorgens cirkulære af 10. juni 1976. For så vidt angår indsatte, der som i den sag, der henvises til i spørgsmålets begrundelse, er idømt frihedsstraf i 5 år og derover eller forvaring, og som er anbragt i lukket anstalt, afgøres spørgsmålet om udgang af direktoratet på halvårige fællesmøder, der afholdes mellem direktoratet og den enkelte anstalt. På fællesmøderne deltager de medarbejdere fra anstalten, der har størst kendskab til den indsatte, og for at tilvejebringe det bedst mulige beslutningsgrundlag udarbejder anstalten et oplæg om hver enkelt indsat, hvor personale fra den pågældende afdeling, arbejdsplads, forsorg og sygeafdeling afgiver skriftlige oplæg, ligesom der lægges stor vægt på, at alle deltagere i fællesmødet fremkommer med deres synspunkter.

Andre indsatte, der er anbragt i lukket anstalt, kan tidligst få tilladelse til udgang, når de har opholdt sig 10 uger i anstalten og udstået ¼ af straffen. Netop på grund af den alvorlige kriminalitet, de langtidsdømte typisk har begået, starter de oftest udgange på et senere tidspunkt af afsoningen.

På grundlag af fængslets normalt langvarige og særdeles grundige kendskab til såvel den indsatte som hans familiemedlemmer og personlige forhold tages der på fællesmødet stilling til spørgsmålet om udgang efter en meget konkret vurdering.

Findes der at være grundlag for udgang, gives der i almindelighed tilladelse til en enkelt eller nogle ganske få ledsagede udgange i den følgende halvårsperiode, hvorefter der